

Ísa

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1978* ←

Stoupenci každého náboženství vzývají jediného všudypřítomného Boha svým způsobem a stylem. Je to stejný Bůh, který dává celému lidstvu zdraví, blahobyt, mír a štěstí. Žádné náboženství nemá izolovaného Boha, který by zaplavoval milostí jen ty, co je věrně vyznávají.

Člověku je předurčeno putovat od lidství k božství. Na této cestě se musí vyrovnávat s různými překážkami a zkouškami. Aby mu osvětlili cestu a pomohli tyto překážky překonat, přijímají zrození v lidské podobě mudrci, proroci, osvícené duše, božské osobnosti a vtělení boží. Pohybují se mezi trpícími a hledajícími, kteří ztratili cestu, nebo zabloudili v pustině a učí je sebedůvěře a odvaze. Některé osobnosti se rodí a žijí své dny právě pro tento účel. Nazývají se *káranadžanma* (záměrně zrozený), neboť přijímají zrození (*džanma*) z určitého důvodu (*kárana*).

Takoví průvodci, vzory a vůdci se objevují mezi všemi lidmi a ve všech zemích. Probouzejí víru ve vyšší ideály a učí hlasem božím, který radí přímo v srdci. Je mnoho aspirantů, kteří svou oddaností, odevzdáním a ukázněným životem dosahují vize Všudypřítomného, Všemohoucího a Vševědoucího. Uspokojuje je blaženost, kterou pro sebe získali. Jsou také jiní, kteří jdou a o tuto blaženost se dělí se ztracenými. Vedou a provázejí a tím jsou požehnáni. Učí, že mnohost je klam a jednota je skutečnost.

Ježíš byl *káranadžanma*, učitel, zrozený záměrně, s posláním obnovit v srdci člověka lásku, milosrdenství a soucítění. Neměl žádnou připoutanost ke svému lidskému já, nevšímal si radostí ani trápení, ztrát či zisků. Měl srdce, které odpovídalo na volání bolesti a kráčel po zemi, aby zvěstoval poselství lásky. Jeho život byl úlitbou za pozvednutí lidství.

Jako většina hledajících pátral po božství nejprve v projeveném světě. Brzy však zjistil, že svět je kaleidoskop, který je tvořen lidskou představivostí a začal hledat Boha v sobě. Pobyt v himálajských kláštrech Kašmíru a dalších centrech

východní učenosti a filozofického hledání mu dal hluboký vhled. Z postoje, kdy se považoval za božího posla, se nyní považoval za syna božího. Vztah se rozšířil – „Já“ již nebylo nějakým vzdáleným světlem nebo bytím, světlo se stalo součástí „Já“. S převládajícím tělesným vědomím byl poslem, s rostoucím uvědomováním srdce pocítoval velkou blízkost a vroucnost, proto mu v tomto stádiu bylo přirozené pouto syn-otec.

Později, když povstalo vědomí *átmana*, mohl Ježíš prohlásit: „Já a můj Otec jsme jedno.“ Tři stavy lze popsat jako: „Já jsem ve světle,“ „Světlo je ve mně,“ a „Já jsem světlo“ a dají se přirovnat ke *dvaitě* (dvojnosti), *višitádvaitě* (podmíněné nedvojnosti) a *advaitě* (nedvojnosti), které jsou popsány ve védské filozofii. Konečné stádium je to, kdy je veškerá dvojnost odhozena. To je základ všech náboženských disciplín a učení.

Ježíš je lidmi uctíván jako Kristus, neboť v jeho myšlenkách, slovech a činech se nenachází ani stopa ega. Neznal závist či nenávist, byl plný lásky a milosrdenství, pokory a soucitu. Ježíšovo původní jméno bylo Íša, což když se opakuje dává Sáí. Íša i Sáí znamená Íšvara (Bůh), věčné absolutno, bytí-vědomí-blaženost (*sat-čit-ánanda*). V tibetském spisu, uloženém v klášteře, kde Íša strávil několik let, je jeho jméno zapsáno jako Íša, což znamená Pán všech živých bytostí.

Když Ježíš prohlásil, že je poslem božím, chtěl zdůraznit, že poslem božím je každý a každý by tak měl hovořit, jednat a myslet. Toto je pravá *karma kánda* véd (část, zabývající se akcí a reakcí): *sádhana* (duchovní praxe) *karmy* (práce), *džapy* (modlitby), *sévy* (služby) a *dhjány* (meditace). Jak vývoj pokračuje, učil Ježíš, má každý všechny uznávat jako syny boží, děti boží, bratry a sestry sebe sama, kteří si zasluhují úctu. Jedná se o stádium *upásana kánda* (odvětví véd, zabývající se rozjímáním) podle *sanátana dharmy* (věčného univerzálního náboženství). Když si člověk nakonec uvědomí, že „Já a můj Otec jsme jedno“, dozrává poznání v moudrost a je dosaženo cíle *džhána kándy* (odvětví véd, zabývající se duchovní moudrostí).

Ježíšovy narozeniny má slavit celé lidstvo, neboť tito záměrně zrození celému lidstvu patří. Neměli by být omezováni na jednu zemi či společenství. Ježíš zjistil, že učenci a obřadníci pravé náboženství zamlžili. Zabýval se učením duchovnosti a morálky, neboť vzdělání je pravým světlem života. Ježíš si uvědomoval, že lidé se honí za skleněnými korálky, myslí si, že jsou to diamanty a přisuzují jim velkou hodnotu. Když přišel na svatá místa, zjistil, že jsou z nich tržiště, kde se obchoduje s milostí. Zavrhoval kněžstvo, které tyto praktiky tolerovalo a povzbuzovalo. Proto se na představené svatyní a chrámů rozhněval. Ti zlákali jednoho z jeho žáků třiceti stříbrnými mincemi, aby ho vydal do jejich rukou.

Římským vládcům bylo řečeno, že Ježíš se prohlašoval králem a tak by měl být potrestán za velezradu. Trvali na svém, což přimělo vladaře, aby nařídil Jeho ukřižování. Když hřeby procházely jeho tělem, aby ho přibily na kříž, uslyšel Ježíš Otcův hlas: „Veškerý život je jeden, můj milý synu. Chovej se stejně ke každému člověku,“ a on usoudil, že těm, kteří ho ukřižovali, má být odpuštěno, neboť neví, co činí. Ježíš se obětoval za spásu lidstva.

Vánoční písně a svíčky, četba Bible a příběhů o Jeho zrození k oslavám Ježíšova narození nestačí. Ježíš řekl, že chléb, přijímaný při poslední večeři je Jeho tělo a víno je Jeho krev. Myslel tím, že všechny bytosti z masa a krve je třeba považovat za Něho samého a mezi přítelem či nepřítelem, námi či těmi druhými nemá být činěn žádný rozdíl. Každé tělo je Jeho tělo, udržované dechem, každá kapka krve, proudící žilami každé živé bytosti je Jeho, oživovaná činností, kterou mu uděluje víno. Tím je řečeno, že každý člověk je božský a má být uctíván.

Pracuješ jako posel či služebník, uctíváš Ho jako syn svého otce a nakonec dosáhneš moudrosti, že ty a On jste jedno. To je duchovní cesta, kterou ukázal Ježíš. Ve svém životě velice brzy oznámil, že přišel, aby osvětlil duchovní cestu. Již jako dítě vydával vůni. Měl v sobě světlo, neboť jak jinak může drobná světluška rozsvítit lampu? Vtělil se jako člověk k pozvednutí člověka, k pozvednutí úrovně jeho vědomí. K lidem hovořil jejich vlastním slohem a jazykem, učil je metodami, které mohli přijmout a provádět. Ptáci a zvířata nepotřebují boží vtělení, aby je vedlo, neboť nemají sklon se odklánět od své *dharma*. Jedině člověk zapomíná na svůj životní cíl, nebo si jej nevšímá.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1978